

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 304.

Tredie Session.

89de Møde.

Tirsdagen den 2den Marts.

(Forts.)

Ordførelsen (forts.): Men Udvalgets Majoritet har været og er endnu af den Formening, at det samme Hensyn, som gjør, at man stræber efter at kunne gjøre en saa stor Deel af Skuespillerklassen pensionsberettiget, ikke i samme Omfang taler for at gjøre det med Hensyn til Capellet's Medlemmer. Den ærede Taler antydede, at et Capelmedlem kunde være Virtuøs paa et eller andet sjeldent Instrument; og at man maatte antage, at han havde dyrket dette, netop for at blive ansat i Capellet's Tjeneste; at man altsaa med Hensyn til denne Art af Musik skyldte den en nok saa stor Opmuntring, som er anseet nødvendigt at lade komme den egentlige Skuespillerklasse tildeel. Jeg skal indrømme, at det kan gjælde med Hensyn til nogle enkelte Instrumenter og dem, der dyrke disse; men jeg troer dog, at man ei vil give mig Uret i, at overhovedet de, der lægge sig efter Musik, finde langt mere Anvendelse for deres Kundskaber og deres Talenter, end det er Tilfældet med dem, der dyrke Skuespilkunsten eller ville tjene Scenen i Ordets strengeste Forstand, thi hines Livsudsigt er ikke saaledes bundne til Ansættelse i Capellet, som det er Tilfældet med dem, der ville hellige sig til Skuespilkunsten. Ogsaa under Tjenestens Værdighed staae de neppe ganske i det samme Forhold til Theatret. De Herrer Musici have, medens de ere Medlemmer af Capellet, meget ofte en Deel af deres Indtægt ved Informationer og ved Anvendelse af deres Talenter paa anden Maade end i Capellet's Tjeneste, og denne Deel beholde de ubestaaende og vinde endog saa mere Tid hertil ved at træde ud af Capellet's Tjeneste; medens den, som maa forlade The-

atret, efterat have helliget sig til Skuespilkunsten eller Sagen, naar han ikke har været kongelig eller fast ansat, i Almindelighed vilde være i en langt værre Stilling.

Naar det ærede Medlem har foreslaaet til Udvalgets § 11 to Endringsforslag, hvoraf det ene skulde gaae ud paa, at Ordene i Udvalgets Forslag: „men lønnes efter Bestemmelserne i den aarlige Finantsplan“ skulde gaae ud, saa kan jeg ikke nægte, at jeg heller ikke lægger megen Vægt paa, at disse Ord blive staaende, men det forekommer mig foruunderligt, at den Indvending er fremkommen fra det ærede Medlem, der som Minister har forelagt § 11 af Lovudkastet, i hvilket de samme Ord findes: „disse“ — nemlig de ved Theatret ansatte Personer, der ikke ere nævnte i de foregaaende Paragrapher. — „skulle i Fremtiden ikke have Udgang til kongelig Ansættelse, og lønnes efter Bestemmelserne i den aarlige Finantsplan“. Nu siger det ærede Medlem: ja; men naar man har antaget, at de Personer, hvorom her tales, skulde ansættelse efter Contract, saa er det efter den, og ikke efter Bestemmelserne i den aarlige Finantsplan, at de lønnes; men det forekommer mig virkelig ikke at være en begrundet Indvending; thi om Noget, som findes i den aarlige Finantsplan, staaer der paa Grund af en affluttet Contract, eller af en Overenskomst eller af hvilken som helst anden Grund, kan dog virkelig ikke gjøre Noget til Sagen. Hovedsagen er at antyde, at der ikke bliver Noget tilbage af Udgiften, naar den ikke findes i den aarlige Finantsplan. Ogsaa i den aarlige Finantslov for hele Riget optages mange Udgifter, som ere grundede dels paa andre Love, dels paa Contracter, men ikke desto mindre er man fuldkommen berettiget til at sige, at en vis Udgift retter sig efter Bestemmelsen i Finantsloven, uagtet det, at den